

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.194 van 5 maart 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit, doch Armeense origine te zijn, op 25 augustus 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 8 juli 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 juli 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Russische nationaliteit en Armeense origine te zijn.

Op 9 maart 2000 vraagt verzoeker samen met zijn ouders de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 13 maart 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 13 maart 2000 dienen de ouders van verzoeker een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 11 oktober 2000 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Tegen voormelde beslissing van 11 oktober 2000 dient de moeder van verzoeker een beroep in bij de Raad van State. Dit beroep wordt verworpen bij arrest nr. 112.202 van 4 november 2002 van de Raad van State.

Op 16 januari 2003 dient de moeder van verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 21 september 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 27 oktober 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet.

Op 24 september 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Op 27 oktober 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 8 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het Internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9 bis, § 1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006;

“(…)”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9 bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die hem toelaat vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat hij op de leeftijd van 11 jaar vergezeld door zijn ouders in België aankwam, alwaar zijn ouders een asielaanvraag indienden. De asielinstanties hebben volgens verzoeker nooit enige twijfel

geuit over zijn identiteit of over deze van zijn ouders. Verzoeker stelt dat hij nooit enig identiteitsdocument of paspoort heeft gehad tot op heden. Evenmin heeft hij ooit het Belgische grondgebied verlaten om terug te keren naar Georgië. Verzoeker meent dat door er anders over te beslissen de verwerende partij een schending begaat van de beginselen van behoorlijk bestuur. Tevens stelt verzoeker dat hij, alsook zijn ouders, in hun aanvraag om machtiging tot verblijf duidelijk hebben uiteengezet dat de aanvraag vanuit het buitenland niet mogelijk is door het ontbreken van de nodige reis- en identiteitsdocumenten. Hij heeft ook zijn problematiek van zijn Armeense origine uiteengezet. Verzoeker is aldus van oordeel dat de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schendt aangezien hij wel degelijk heeft uiteengezet wat de problematiek is van het ontbreken van de nodige documenten om een aanvraag te doen in het buitenland. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing ook een schending inhoudt van de motiveringsverplichting. Tot slot stelt verzoeker dat de bestreden beslissing ook geen enkele motivering bevat over de andere door hem overige ingeroepen argumenten in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, aangezien hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hij heeft dan ook geen belang bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht. De toetsing van de formele motivering brengt in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich mee. In wezen voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal dan ook verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en **op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt**, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te

worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig (nieuw) artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoont dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag tot machtiging tot verblijf als niet-ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsstuk, hetzij van de motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit is het determinerend motief.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van een kopie van een identiteitsdocument. Dit gegeven wordt niet door verzoeker betwist. Evenmin heeft verzoeker, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt, een geldige verschoning meegedeeld aan de administratie voor de afwezigheid van dit stuk.

Het betoog van verzoeker waarbij hij stelt dat de asielinstanties nooit enige twijfel hebben geuit over zijn identiteit of deze van zijn ouders en dat hij nooit enig paspoort of identiteitsdocument heeft gehad, doet geen afbreuk aan voormelde vaststelling dat de aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsstuk en kan bezwaarlijk als een verschoningsgrond worden beschouwd voor het niet kunnen neerleggen van een identiteitsdocument. Bovendien is dit een post factum verklaring. Gezien deze verklaring niet gekend was aan de administratie op het ogenblik van de beoordeling van de aanvraag, kan het haar ook niet ten kwade worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden.

Het gegeven dat verzoeker nooit het Belgisch grondgebied heeft verlaten, is niet relevant.

Verzoeker stelt enkel dat de aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit het buitenland niet mogelijk is door het ontbreken van de nodige reis- en identiteitsdocumenten, doch hij geeft op geen enkele wijze aan waarom hij niet in het bezit kan worden gesteld van een identiteitsdocument. In zijn aanvraag gaat verzoeker enkel in op het feit dat hij geen verblijfsrecht heeft in zijn land van oorsprong. Hiermee toont verzoeker geenszins aan dat hij aan de twee ontvankelijkheidsvoorwaarden voldoet zoals opgelegd door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker stelt dat de bestreden beslissing ook geen enkele motivering over de andere ingeroepen elementen bevat, dient er nogmaals op gewezen te worden dat verzoeker door het niet neerleggen van een identiteitsdocument niet heeft voldaan aan één van de ontvankelijkheidvoorwaarden voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat de verwerende partij zich kon beperken tot deze vaststelling en niet verder diende in te gaan op de overige door verzoeker ingeroepen elementen.

De kritiek die verzoeker voert ten aanzien van de bestreden beslissing is derhalve niet pertinent en kan de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantasten.

Noch een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch een schending van de motiveringsplicht worden aangetoond.

Wat betreft de aangevoerde schending van de beginselen van behoorlijk bestuur stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat verzoeker nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht. Het is niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit te specificeren (RvS 22 november 2005, nr.151.540).

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort geciteerd EVRM).

Na een theoretische uiteenzetting over artikel 8 van het EVRM betoogt verzoeker dat in de bestreden beslissing totaal niet wordt uiteengezet of gemotiveerd welke de motieven van openbare orde zijn die genoopt hebben tot deze beslissing. Verzoeker stelt dat de genomen beslissing geen duidelijkheid geeft of niet uiteen zet in haar motieven waarom er in casu geen disproportionaliteit is tussen enerzijds de bestreden beslissing en anderzijds de inbreuk door de bestreden beslissing op artikel 8 van het EVRM. Voorts stelt verzoeker dat hij duidelijk een schending aantoonst van het artikel 8 van het EVRM via de punten uiteengezet in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 27 oktober 2007. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing disproportioneel is wat betreft de inmenging van de overheid in zijn privé- en gezinsleven. Verzoeker verduidelijkt dat hij sinds zijn 11 jaar school loopt in het (...) te Oostende.

Verzoeker voert tevergeefs aan dat artikel 8 van het EVRM zou vereisen dat uit de motieven van de beslissing moet blijken welke de motieven van openbare orde zijn die genoopt hebben tot de bestreden beslissing en dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat artikel 8 van het EVRM evenwel geen dergelijke formele motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel van het middel faalt in rechte.

Waar verzoeker stelt dat hij duidelijk een schending aantoonst van het artikel 8 van het EVRM via de punten uiteengezet in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 27 oktober 2007, kan hij niet worden gevolgd. Nergens wordt in de aanvraag om machtiging tot verblijf duidelijk verwezen naar een mogelijke schending van het artikel 8 van het EVRM. Het is de Raad dan ook niet duidelijk naar welke argumenten verzoeker precies verwijst. Een dergelijk vage uiteenzetting kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker vindt dat de bestreden maatregel disproportioneel is, wijst de Raad erop dat blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 8 van het EVRM, de controle op toegang tot het grondgebied en het verblijf krachtens een internationaal rechtsbeginsel tot de bevoegdheid van de soevereine staten behoren (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. Verenigd

Koninkrijk, 28 mei 1985). Derhalve moet een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM door de toepassing van de nationaalrechtelijke verblijfswetgeving worden beoordeeld rekening houdend met het algemeen belang van de staat ten opzichte van het individueel belang van de vreemdelingen. Artikel 8 van het EVRM legt aan de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de gezinswoonplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen, noch om hieraan een recht op gezinshereniging te verbinden (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, AHMUT t. Nederland, 28 november 1996). Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de weigering van een machtiging tot verblijf overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen. In de onderhavige zaak voert verzoeker zulks niet aan. Verzoekers betoog dat hij al sinds zijn 11 jaar naar school gaat in België doet hier geen afbreuk aan. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond (RvS 20 juni 2008, nr. 2923).

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.